

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

ISBN: 978-606-49-1443-9

DTP: Mihăița Stroe

Editor: Valentin Ajder

Prof. Gheorghe Șelaru

Lumea din oglinzi

- fabule -

EIKON

București, 2025

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	5
Muntele și mușuroaiele	15
Țara pitcilor	17
Măgarul șicanarul	19
Parlamentul fiarelor	25
Șarpele la dentst	29
Floarea și mărăcinele	31
Ceartă-n cosmos	33
Dialogul privirlor	38
Nucul protector	41
Lupul și mielul	44
Vulpea și cocostârcul	46
Rechinul și remaniacii	48
Judecata marină	52
Dihanis	54
Frunze căzătoare	58
Sfada mădurelor	60
Furtuna	62
Revoluția bovină	64
Ursul președinte	66
Capra cu trei hoți	68

MUNTELE ȘI MUȘUROAIELE

A fost o țară printre țări și ape
Cu munți înalți și mușuroaie mici
Și-aceste ghemuri de pământ – hârtoape,
Pe lângă munți, păreau niște bășici.

Se-ncumetă o clipă mușuroiul,
Să strige-ocări spre munții-nalți și triști:
*„Cu ce-s mai breji Ceablăul și Negoitul
Decât puzderia noastră din miriști?”*

*Când liniștea se leagănă-n ecouri,
Iar Soarele-i văpaie la Apus,
El ne sfidează, stând cu capu-n nouri,
Și ne privește cu dispreț, de sus”*

Adăugă cu mult năduf movila
Cât un pietroi, pe-al câmpului gherghef
*„Deși sunt șef, nu-mi depășesc prășila
Și nu mă scot ca dânsu-n relief”.*

Vibră atunci în glasul său un tremur,
De s-a făcut cât pumnul un arici:
*„Tot munte-a fost ,nainte de «cutremur»,
Iar noi suntem tot mușuroaie mici...”*

Dar un confrate mic, ce sta deoparte,
(Căci l-au „săpat” bursucii nemilos)
Rosti sentința ce suna a moarte:
„Să dăm Ceablăul, din înalturi, jos!

*Și să-i furăm comorile cu cărca
Ce le ascunde în desagii grei.
O fi el viță nobilă de Bârca,
Dar să coboare jos, printre pigmei!”*

Când mușuroaie-n jurul lui se-adună,
Ca oile la stână-n Parlament,
De glăsuieste, parcă Zeus tună
Și își revarsă-ocările-n torent.

De-accea, să scobim în litosferă,
Chiar dacă roca sună dur în vânt
Noi să-l „săpăm”, să facem „carieră”,
Căci pentru munți nu-s locuri pe Pământ.

MORALA noastră urcă în Zenit,
Cum urcă curcubeul după ploaie:
*E vai de țara fără niciun Mit,
Când munții-s judecați de mușuroaie!*

ȚARA PITCILOR

În vechiul codru, țară-a nimănu,
S-a-ncins, cândva, o ne-mpăcată sfadă,
Se întrebau copacii: *„rândul cui,
Al cui e rândul astăzi ca să cadă?”*

Dar l-a trezit gâlceava ca din somn
Pe-un copăcel pitic și plin de cioate,
Căci el demult voia să fie Domn,
Dar n-a putut, oricât a dat din coate.

*„Propun copacii, nalți ca să-i tăiem,
Căci numai ei purtară-n sevă vina
Că-n umbră stăm cu nodurile ghem...
De-atâta timp ei ne-au mâncat lumina...”*

*Să nu mai fie arbori, nalți și groși
Scălțați în soare, răcoriți de rouă,
Că-s prea bătrâni și vara-s prea umbroși...
Nu vrem copaci mai vechi de ,89!”*

Au aprobat, strigând, piticii-n cor,
Să taie-ntâi stejarii, cu încetul,
*„Fiindcă de mor, tot în picioare mor...
Să promovăm în funcții doar puietul”...*

Dar în pădure-n capul celălalt,
Stejaru-nalt stătea cu frunte-n soare
Şi n-auzea din spaţiul lui înalt
Ce plănuiiau piticii la picioare

Au retezat pădurea ca pe-un lan,
Cu trunchiuri prăbuşite în țărână...
Să are-au vrut, cu zor de uragan,
Din codrul vechi nimic să nu rămână.

Dar s-au trezit că nu aveau tractoare
Să tragă voiniceşte plug cu plug...
Şi a rostit piticul cel mai mare:
„Poporu-i harnic, el va trage-n jug!”

MĂGARUL ŞICANARUL

Crezând că e democrație
(Nu cum e azi, o simplă vorbă goală,
Ce-o-nghit sârmanii încă din pruncie),
Un stol de păsări a și dat năvală
Spre-un loc de adunare-n aluniș,
Așa cum se-anunțase-ntr-un afiș.

S-au mai rotit în zbor planat oleacă
Deasupra mesei unde stau seniorii,
Apoi s-au așezat pe câte-o cracă
Cu fâlfâit, spre indignarea ciorii,
Că-i deranjau cu zborul lor din nou
Pe un măgar, ce prezida, și pe un bou.

Căci trebuie să știți că prezidenții
Nu toți mai știu să zboare-n zarea-adâncă,
Ci se târăsc ca viermii, cu pretenții
Că tot ce zboară numai ei mănâncă.
Așa gândesc măgarii despre zbor
Că-n fruntea turmei să pășească vor.

Ce nu știau, căci n-a aflat niciunul,
Era că Leul nu e la-ntâlnire,
Căci l-au ucis când se serba Crăciunul.
Iar faptul ăsta, ce să ne mai mire (?)